

Vervelende blog 3: een mooie mevrouw, een scheef brilletje en een juf van goud. 25 november 2015

Leestijd

00:02:56

Geschreven door

Paula Stulemeijer

...

De [Vervelende bus](#) staat sinds een paar weken voor de deur van HETPALEIS. Ik hoor timmeren en zagen, kloppen en schuren. Een nieuwe bus! Een nieuw verhaal! Ik koop een gloednieuw schrift en een stevig potlood. Wat er gebeurt, wat ik hoor, voel en meemaak gedurende mijn reis naar de verschillende scholen, leg ik vast in mijn nieuwe schrift. Je dagelijkse buskost kan je verwachten in mijn 'vervelende' blogs!

Een mooie mevrouw, een scheef brilletje en een juf van goud

"Mevrouw, Jij bent mooi!" Hij taxeert me van kop tot teen. Er is niets tegenin te brengen. Ik ben mooi of ik dat nu wil of niet! De andere kinderen zijn druk met boekentas, brooddoos en klasagenda. Hij niet. Hij kijkt aandachtig naar mijn jurkje waarop ramen en deuren te zien zijn, naar de goudkleurige kousen en schoenen. En hij ziet dat het goed is ... "Wij zijn thuis met tien. Wij hebben tien bedjes. Wij hebben twee papa's en twee mama's". Hij vindt het belangrijk om me even zijn thuissituatie te schetsen. Niet iedereen is in het leven zo gul bedeed toch? Het is nog vroeg, de eerste busvoorstelling moet nog beginnen. Zijn vertrouwen is grenzeloos. Zijn brilletje hangt scheef over zijn neus, het past niet zo goed. Hij loopt naast me en heeft zijn handje spontaan in het mijne geschoven. Zo stappen we samen verder naar de bus. Hij zegt niet veel meer. Ik ook niet. Mijn verbeelding is aan het werk. Ik zie een huis voor me waar straks, na schooltijd, tien kinderen binnen vallen! Ze hebben allemaal huiswerk, ze hebben honger, ze willen aandacht, ze willen hun

verhaal kwijt ... hoe doet een moeder dat?? Hij kijkt door zijn scheve
brillettje tevreden de wereld in ... hij heeft er twee!

En dan is er M. Hij is net één dag op school. Hij kent niemand. Hij hoort
overal woorden die hij niet begrijpt en zoekt zelf naar woorden die
anderen dan weer niet begrijpen. Hoe eenzaam kan je zijn!? Elke klas
krijgt op het einde van het bezoek aan de vervelende bus een blauw
balletje: het balletje tegen verveling: je doet je ogen dicht, je knijpt zo
hard je kan in het balletje, je doet je ogen open, je doet je handen open,
het balletje ligt te glanzen en plots ... wordt saai leuk, wordt donker licht,
glijdt verveling weg. Als je me niet gelooft mag je het zelf komen uit
testen in HETPALEIS! Vandaag mag juf het als eerste proberen. Deze
juf is van goud. Ik geef haar het balletje, ze sluit haar ogen, ze knijpt in
het balletje, ze neemt even de tijd, ze doet haar ogen open en zegt
zachtjes (de kinderen hangen aan haar lippen): "nu denk ik dat M straks
niet meer alleen zal staan op de speelplaats, er zal vast wel een vriendje
met hem willen spelen". De kinderen vinden dit toch een beetje raar
spelletje van de juf, ze kijken haar vertwijfeld aan. Het moment passeert,
de bel voor de speeltijd klinkt en we stommelen met zijn allen de trappen
af. Beneden op de speelplaats stoten Juf en ik elkaar aan: twee meisje
trekken M mee naar een groepje spelende kinderen. M laat zich zachtjes
mee voeren en lacht, voorzichtig nog, maar hij lacht! En ik slik en ik ben
blij, blij dat ik dit mag doen, blij met juffen van goud.

Paula